

FILLA DEL BOSC

Se sol dir que la literatura consisteix a explicar les mateixes històries de manera diferent. Aquesta, però, no s'assembla a cap altra que s'hagi explicat mai. No pas perquè l'enginy de qui l'escriu ultrapassi el suposat límit creatiu a què ha arribat la literatura universal que els escèptics tan fermament defensen, sinó perquè la història que segueix a continuació no emana de la creativitat humana. Els fets de què parlen aquests mots els van viure persones de veritat, amb vides que mai ningú no hauria considerat dignes de ser el pal de paller d'una narració.

CAPÍTOL I

Des de llavors, la mare havia evitat entrar a l'habitació de la nena. Tenia la sensació que no seria capaç de suportar veure la sala erma. A més, els malsons que la turmentaven des que la seva filla desaparegué havien afeblit la dona de tal manera que aixecar-se del llit esdevenia una tasca gairebé impossible. Aquell dia de mitjan mes de desembre, però, havia estat el primer en què havia aconseguit dormir sis hores seguides. Així, aprofitant la vitalitat que li atorgaven les hores de son, decidí fer allò que tant havia defugit últimament.

L'alba s'escapolia entre les cortines i banyava la cambra de claror. Des que la nena se n'havia anat, tot havia romàs al seu lloc: a la dreta, arramblat al cantó de l'habitació, hi tenia el llit. Els llençols de franel·la reposaven, impol·luts, sobre el matalàs. Una fina capa de pols començava a néixer entre les clarianes de tela; el

cobrellit, que tal dia lluïa un rosa vibrant, s'anava enfosquint sota el tel gris que s'hi espessia damunt. A sobre del llit encara hi havia el seu peluix.

Es va acostar al capçal i el va agafar. Un núvol de pols va aixecar-se al voltant del ninot; les partícules, suspeses en l'aire i il·luminades per la claror del matí, dansaven, hipnòtiques, entorn l'os de vellut.

Tot plegat resultava estrany. La tristor que la mare s'esperava l'havia substituït una mena de sentiment de buidor que li oprimia el cor i s'estenia per les venes a cada batec. Tenia el cos ert i gèlid; es notava la temperatura de la pell dràsticament inferior a la de l'habitació, com si tota ella s'anés diluint a poc a poc en l'ombra i la humitat que la vigilaven des de les cantonades de la cambra.

Va deixar el peluix on era i es va espolsar les mans, que li havien quedat plenes de pols. Lentament, esforçant-se per fer moure les cames entumides i rígides de no fer-les servir, s'acostà al tocador que la nena tenia a l'altre cantó de la sala. Era un moble blau cel decorat amb adhesius d'animals: a la part superior, un esquirol encapçalava una filera de cérvols, ossos, llops i tot d'animals de muntanya que marxaven harmoniosament al voltant del mirall. El vidre també estava tot ple de pols. Amb la mà, que encara tenia incrustada brutícia del ninot, l'espolsà.

Al mirall veié una dona que li resultava aliena. Tenia arrugues a racons de la cara en què mai ningú no hauria dit que la pell s'hi podia arrugar. Uns ulls blavosos s'ocultaven rere un floc de cabells que li penjava de la closca. La cabellera d'atzabeja que la caracteritzava s'anava empobrint per l'angoixa i es tenyia de blens blancs. Els llavis, ressecs i tallats pel fred, amagaven unes dents esgrogueïdes i

punxegudes que sobresortien d'una boca cavernosa que havia oblidat el gust del menjar.

La persona que reflectia el mirall no li despertava l'empatia pròpia de l'ésser que veu patir els seus semblants. Sentia que allò que tenia davant seu era un simple tros de carn que havien despul·lat de tota característica de feminitat i, pitjor encara, d'humanitat.

Va apartar la mirada del tocador per intentar dissipar els pensaments que li feia venir veure's d'aquella manera i se'n tornà cap a la porta de la cambra. Abans de sortir-ne, però, llançà una última llambregada a l'habitació. La sala semblava suspesa en el temps, com si una força externa n'hagués aturat l'evolució natural. Per la finestra només s'hi veia verd. Durant les llargues hores que s'havia passat estirada els darrers dies s'havia plantejat si realment allò era el que necessitava.

Feia uns mesos, el cap de psiquiatria pediàtrica li havia recomanat anar a viure al camp per mitigar els símptomes de la nena; els episodis que patia a la ciutat eren cada cop més freqüents i intensos. La casa apartada de la ciutat per què tant havia lluitat ara li resultava estranya i incòmoda, i el bosc que l'envoltava, de cop, l'oprimia. Sobretot aquell arbre que sobresortia de la resta i que li xiuxiuejava melodies familiars a cau d'orella.

I, de sobte, la flor es tornà lletja i es marcí.

CAPÍTOL II

La nena va sortir escopetejada de casa. Duia un anorac groc i unes botes d'aigua vermelles, de manera que, a la mare, que se la mirava de reüll per la finestra, li resultava difícil distingir-ne la silueta d'entre el paisatge tardorenc a la llunyania. A la dona ja li anava bé que la nena sortís a jugar, així podia aprofitar per feinejar per casa o estar amb el portàtil sense haver de prestar-li atenció. A més, tenia la seguretat que el bosc era poc dens per perdre-s'hi i no hi havia senglars, de manera que la dona s'havia de preocupar mínimament quan la filla marxava.

La nit anterior havia plogut i les botes d'aigua s'ensorraven en el fang a cada pas que feia. L'efecte que la pluja tenia en el bosc la meravellava. Tenia la sensació que l'aigua aguditzava els seus sentits i canviava la manera en què percebia el bosc: els colors dels arbres s'intensificaven i l'herba fangosa desprenia una flaire que li obria els pulmons.

La naturalesa li era fascinant. Des que s'havien traslladat al mig del bosc, no hi havia hagut cap dia que no hagués anat a visitar els arbres. Sentia una atracció enigmàtica cap aquells éssers que naixien de sota terra i s'alçaven per esquinçar el cel. El bosc li era un refugi de l'ambient de casa.

La mare sempre estava ocupada amb l'ordinador omplint documents de la gestoria on treballava o bé feinejava per casa. Fos el que fos, dins del seu repertori de coses a fer no entrava passar temps amb la seva filla. Almenys no de la manera com la nena s'imaginava que les mares passaven temps amb les seves filles. Això sí, mai no li havia faltat res; sempre li havia satisfet les necessitats que considerava

necessàries per garantir la subsistència d'un infant, però notava que no n'hi havia prou. La relació amb la mare deixava un buit dins seu que només s'omplia quan era al bosc.

La nena s'enfilà pel camí que feia de costum. El bosc es distribuïa de forma radial; totes les capes de verd confluien en un únic arbre que la nena sempre havia considerat que se situava al centre perquè era més gros que la resta. De vegades, però, durant el camí trobava alguna cosa per distreure's: s'aturava a escoltar el que li deien les nimfes, retornava les ganyotes que li feien els arbres o visitava els seus amics que vivien dins dels arbres.

Especialment, li plaïa fer visites a l'home que vivia a l'arbre d'enmig del bosc. Trobava que era una persona ben peculiar, però com que vivia a la ciutat havia assumit que la gent del camp seria diferent. Era un home que ella suposava, si fa o no fa, d'uns seixanta anys, que sempre duia una túnica marronosa que li arribava als turmells i empunyava una gaiata de fusta que se li caragolava per la mà.

Feia un dia esplèndid. Els rajos de sol reposaven sobre les copes dels arbres i imprimien a terra les siluetes de les fulles que dansaven al ritme melòdic del vent. Els esquirols planejaven entre els pins, les papallones realitzaven complexes coreografies suspeses en l'aire i, a la llunyania, veia com les banyes de dos cérvols s'entrellaçaven per formar figures geomètriques complexes. La nena sentia com respirava el bosc. Les branques, que es movien amunt i avall al ritme del diafragma, se li caragolaven pels pulmons i les fulles, que filtraven aire pur, li duïen l'oxigen a la sang. Li semblava que tot plegat estava orquestrat per meravellar-la.

Quan arribà a l'arbre on vivia l'home del bosc, li demanà que la deixés entrar a veure'l. Al tronc s'hi dibuixaren dos ulls, que resseguien la silueta de la nena de dalt a baix. Un cop la va reconèixer, el terra que sostenia l'arbre començà a tremolar. La nena, però, ja hi estava acostumada: el seu cos cada cop trontollava menys i no va perdre l'equilibri. Llavors, una munió d'arrels de la soca de l'arbre va posar-se a lliscar per terra i entortolligar-se-li al voltant dels turmells. Quan van arribar als genolls, les arrels van deixar de trenar-se entorn les cames, va tancar els ulls i la boca i, en sec, una força que venia de sota terra la va empènyer cap a dins del sòl. Va tornar-los a obrir i va veure l'home davant d'ella.

S'adonà que les mans es transformaven en branques, de les quals sortien fulles, i llavors la pell s'esquerdà i esdevingué escorça.

CAPÍTOL III

La situació a la ciutat era insostenible. Els deliris i al·lucinacions de la filla s'agreujaven cada dia que passava. Des de l'hospital li havien recomanat que la tragués de l'escola per evitar-li estímuls que podrien desencadenar-li un episodi. Així, entre tots van convenir que la millor opció era que la nena visqués en un ambient tranquil; els metges li van canviar la medicació i la mare va vendre el pis cèntric on vivien per anar a viure al camp.

Allò sí que la va ajudar. Les al·lucinacions havien cessat per art de màgia. Durant les estones que s'estava a casa, qualsevol hagués dit que era una nena normal,

amb una lucidesa que permetia mantenir-hi una conversa fluida sense que desvariegés. L'únic episodi que recordava havia ocorregut poc abans que la nena se n'anés:

—Vine un moment, si us plau —va demanar-li la dona després que la nena tornés de jugar fora—. M'agradaria preguntar-te una cosa —va fer una pausa, esperant que la nena li respongués alguna cosa, però no va dir res—. T'agrada la casa on vivim? —va preguntar-li.

—Sí que m'agrada. Molt —articulà amb uns llavis que somreien.

—Me n'alegro, de debò —novament, s'esperà uns segons per veure si deia res, però es va limitar a fer un esforç per pronunciar encara més el seu somriure—. Si et sembla bé, farem algunes reformes. La casa encara no està prou bastida: m'agradaria comprar més mobles, quadres i quatre coses més. També crec que estem bastant comunicades, no trobes? —ara la nena se la mirava amb una cara estranya, com si no acabés d'entendre el que li deia sa mare—. És a dir, la casa està envoltada d'arbres i els cotxes gairebé no hi passen. A més, el terra ni tan sols està pavimentat. Entens el que et vull dir?

—Però, mare, a mi m'hi agraden els arbres—. La cara li havia canviat des que la mare l'havia fet venir. Semblava trista.

—Ja ho sé, filla, però al bosc hi ha arbres immensos que ens encerclen i ens distancien de la ciutat. No hi tornarem pas allà on vivíem, però necessito tenir la tranquil·litat que, si mai em passa res, algú podrà venir-nos a buscar. Ho entens? —aquella expressió tan familiar que anava adoptant la cara de la nena començava a neguitejar la dona—. Però no els farem treure pas tots, només els que calguin perquè puguem passar. Ho entens? Si us plau, filla, mira'm —li va posar les mans

sobre les dues galtes, que li bullien. La cara que subjectava era monòtona i inexpressiva.

—Però, mare, a l'home de l'arbre... L'home de l'arbre s'enfadarà. No li podem treure la casa. I la resta d'arbres? No els podem arrencar, mare...

Recordava que aquell episodi havia estat més greu que la resta. La va fer seure al sofà i va anar a la cuina a preparar-li una infusió de camamilla. Després de deixar l'aigua bullir amb el saquet d'herbes, va abocar-ho a una tassa i va tornar al menjador amb sa filla.

La nena estava completament paralitzada, semblava una nina de porcellana. Tenia la cara clavada a la finestra i pronunciava paraules inconnexes:

—Filla, què et passa? —va preguntar-li.

—L'home... els arbres... mare, el bosc... —va posar-li la mà a l'espatlla i li acostà la tassa als llavis. En va fer un glop i va deixar-la a la taula.

—Mare —la nena s'havia girat, i ara la mirava directament als ulls. La cara s'anava destensant, i anava recuperant la seva fesomia. Sense dir res més, va envoltar els braços al dors de la dona. La mare va fer el mateix, i van estar-se dos minuts abraçades.

Quan van desentrellaçar els braços, la mirà als ulls. Ja havia recuperat la seva mirada usual. Tenia les faccions relaxades i la boca tornava a esbossar mitja rialla.

—Mare, surto una estona —li digué.

—Segur? Et trobes bé, filla?

Sense dir res més, es va posar l'anorac vermell i les botes i va marxar.

A la dona no li acabava d'agradar que marxés sola després de patir un episodi, però es consolava a si mateixa dient-se que ja la va retenir prou a la ciutat. Amb la freqüència amb què tenia al·lucinacions al pis on vivia abans i en l'ambient urbà era impensable deixar-la anar sola pel món. Però al camp tot era diferent. De fet, un dels motius pels quals s'hi havia traslladat era perquè la nena pogués fer la seva sense els impediments de l'entorn.

Aquell dia, però, es van fer les nou de la nit i encara no havia tornat. Va esperar-se fins que se n'anà l'últim raig de llum i, quan es van fer tres quarts de deu, va agafar una pila i l'anà a buscar.

D'entrada, no va tenir el coratge d'endinsar-se al bosc; es va limitar a donar tombs al voltant de la casa mentre cridava el seu nom. Després de deu minuts, però, va agafar el camí que s'havia après a còpia de mirar la seva filla per la finestra. No sabia per on buscar. Els arbres l'acorrallaven i l'asfixiaven amb aquelles arrels que apunyalaven el sòl negre i s'hi endinsaven. Les fulles, hipnotitzades en una dansa macabra, anaven al compàs dels xiulets estridents de l'aire que es filtrava entre els troncs. No ho va suportar més i, al cap de vint minuts, ja tornava a ser a casa.

Quan va arribar, una suor freda li impregnava tota la pell. Va dirigir-se a la cuina gairebé corrents, va agafar el telèfon i, just quan premia l'u per trucar a emergències, va sentir que la porta s'obria. Uns passos apressats pujaven les escales i s'aturaven a l'habitació de la nena. La mare, quan va sentir-ho, va anar-hi darrere. Va obrir la porta del dormitori i se la va trobar, estesa al llit dormint, tota bruta de terra.

I és ben sabut que, en sòl pobre, la flor exòtica es panseix.

CAPÍTOL IV

Després de la conversa amb la mare, va sortir disparada cap al bosc. Se sentia marejada i no acabava de recordar què havia passat. Tenia una sensació al cos amarga i un únic pensament: la mare volia fer tallar els arbres del bosc. No li venia al cap el perquè, però no era important, suposava. Mirava als voltants, plens de verd, i no podia copsar que la terra aspra fos substituïda per ciment, i els arbres per fanals. Tot plegat s'assemblava massa al que veia per la finestra de l'habitació de la casa on vivien abans. I això no la confortava, més aviat el contrari; cada cop que intentava recordar com era viure al centre, li venien punxades al cap i es marejava, similar al que li havia fet venir la conversa que havia tingut amb sa mare.

Intentant no ensopegar amb les arrels, corria tant com podia per arribar a casa de l'home del bosc. Notava, però, que l'entorn havia canviat. Els arbres semblaven tristos; els llançava breus llambregades i veia les seves cares d'angoixa i disgust. Les fulles s'havien tornat grises i ara els esquirols no saltaven entre els pins, ni les papallones ballaven, ni les banyes dels cérvols formaven figures geomètriques.

Quan va arribar al mig del bosc, es va acostar a l'arbre on vivia l'home i va donar-hi tres cops amb la mà. Però no va passar res. L'arbre no es va immutar. Res no hi va aparèixer. Els ulls no s'obrien. Les arrels no es movien. La nena es va

començar a neguitejar, però no podia rendir-se pas. Havia de veure l'home fos de la manera que fos. Havia d'entrar.

Es va agenollar i, amb les mans, va començar a esgarrapar el terra amb força; hi intentava fer un forat per poder entrar-hi. Després de cinc minuts i unes quantes grapades de terra, va mirar el petit clot que havia excavat i va comprendre que era inútil. La va envair una sensació d'impotència i es va posar a plorar. S'intentava eixugar la cara amb les mans totes brutes, però no va poder impedir que caigués una llàgrima dins del forat que havia fet amb les mans.

Quan va poder obrir els ulls, negats de llàgrimes, va veure que just del centre del sot que havia excavat hi naixia una planta similar a l'heura, que a cada pestanyeig creixia dos dits. Amb curiositat, va apropar-hi el capciró del dit índex. La planta, de la qual ja havia brostat una fulla que confirmava que era enfiladissa, quan va tocar el ditet de la nena, s'hi va adherir, i hi va continuar creixent en forma d'hèlix. En pocs segons, l'herba ja li havia cobert tota la mà a la perfecció, sense deixar per tapar amb verd cap porus de pell. Aviat, l'heura li va arribar a l'espatlla, i des d'allí se li estengué pel pit, l'abdomen i les cames. Quan li va arribar a les sabates, les tiges es van deixar caure cap a terra de nou, i s'hi van enfonsar.

La nena es mirava el cos embadalida. En comptes d'oprimir-la, sentia que la carcassa d'heura que la cobria la protegia. Embolcallada de verd, ho percebia tot diferent. Li hauria agradat quedar-se d'aquella manera per sempre. Plantada a terra, els marejos i les amnèsies que patia no podrien atrapar-la mai, perquè el seu cos vegetal no podia patir, el de carn i d'os, sí.

Quan va sentir que la planta començava a tibar-la cap dintre terra, va tancar la boca i els ulls, que tenia irritats de la brutícia i les llàgrimes.

—Seu, si us plau —va sentir que li deia l'home encara amb els ulls closos.

—He d'explicar-te una cosa —va dir-li la nena, mentre s'asseia damunt d'una butaca de vímet.

—Ja sé el que m'explicaràs —l'home la tallà en sec—. El bosc hi sent, suposo que ja ho saps.

La noia es quedà en silenci durant uns segons abans de continuar.

—Què hi podem fer? He intentat parlar amb la mare, però em sembla que no ha anat gaire bé —digué, capcota, amb una veu esquerdada.

—No pateixis —l'home se li acostà, i va deixar caure la mà sobre l'espatlla de la nena. Era una mà suau, com feta de seda—. El bosc sempre troba camins, les arrels sempre acaben arrelant. D'una sola llavor pot néixer tot un bosc; un sol arbre, però, mai no n'és un.

La nena se'l va quedar mirant una estona, perduda en aquells ulls verds que parlaven sense paraules. No sabia si havia entès el que li havia dit l'home. No acabava de comprendre si es tractava d'una declaració de rendició o una crida a la resistència. Estava desconcertada.

—Això no pot quedar així. No poden arrencar els arbres. No et poden prendre casa teva. Hi ha d'haver alguna llei que ho prohibeixi —va dir, indignada, mentre s'aixecava de la butaca. Les llàgrimes li començaven a regalimar pels pòmuls de nou.

—No hi ha lleis per nosaltres, bonica—li digué, fent-li un pessic a la galta—. La majoria de gent no ens veu, i no es poden fer lleis per l'invisible. Ho entens?

Si abans estava confosa, aquestes últimes paraules l'havien emmudit. No sabia què contestar perquè no sabia què li deia. Va arrencar a plorar de la impotència i va demanar-li que volia marxar.

Quan va ser fora, tot era fosc. Estava estesa a terra i li rodava el cap. L'abric vermell estava tot rebregat de terra i les botes grogues eren plenes de fang. Es mirà les mans i s'adonà que tenia sang a les ungles i llagues a les polpes dels dits. Va girar el coll cap amunt i va creuar mirades amb la lluna plena, que vestia el bosc d'una llum grisa tènue. Entre els arbres, veia parelles de punts groguencs de les quals venia un murmuri subtil i evanescent; eren les bèsties de la nit, que la guardaven. Va comprendre llavors que li era impossible copsar un bosc sense arbres.

Quan va arribar a casa, sense dir res, va pujar a l'habitació i es va estirar al llit. Se sentia desolada, perquè havia entès que, si el bosc desapareixia, ella també s'esvairia d'alguna manera. Amb aquest sentiment agre al cor i el pes del cansament, a poc a poc, va anar tancant els ulls, encara omplerts de terra, mentre sentia els passos de la mare pujant les escales.

Joiosa somnia somnis pintats de verd.

CAPÍTOL V

El que no suportava era pensar en totes les vegades que li havia suplicat que no ho fes. Havia intentat fer-li-ho entendre per totes les vies, però no hi havia hagut

manera. Sempre li venia amb les mateixes: que si l'home del bosc, que si els arbres, que si els cérvols... No se la podia prendre seriosament; sempre li havia explicat històries fantàstiques fruit dels seus deliris que no tenien ni cap ni peus i, al final, sempre se n'oblidava.

Hi havia una part del seu subconscient, però, que sabia que aquell cop hi havia alguna cosa de diferent. S'havia esforçat durant molt de temps per justificar el contrari, per convèncer-se a si mateixa que res no havia canviat, que tot continuava igual. Sabia que no era cert, l'hi veia als ulls de la nena, i el que més li dolia és que ho sabia, però es negava a admetre-ho. Sempre s'hi havia negat. I ara la seva filla era... morta? Ves a saber.

Quantes vegades li havia vingut plorant i suplicant? No ho recordava. Però què fer a hores d'ara? Flagel·lar-se? No es podia castigar, havia de seguir endavant fos com fos, però lluny d'allà. No podia viure veient aquella franja pelada d'arbres que havia dut la seva filla a la mort. Com tampoc podia viure davant d'aquell arbre, que, més enllà, despuntava de la resta. Havia de reconèixer que era preciós; era un arbre amb una copa lilosa que gairebé feia ombra a tot el bosc. L'exotisme i l'esplendor que destil·lava, però, la inquietaven. La fulla de color lila que destacava entre la pinassa dels seus semblants la contorbava.

Des d'aquell dia, s'havia negat a recordar com havia anat tot. Sabia que si no ho feia, tard o d'hora, el seu cervell acabaria eliminant aquella informació de forma permanent, com un mecanisme de defensa. Per això, era important que hi pensés.

Fer els màxims esforços per fer-li venir a la memòria allò que ella mateixa lluitava per ocultar-se. Però li era tan feixuc, tan dur, i tot era tan borrós...

Cap pometa té el pomer.

CAPÍTOL VI

Cap al migdia, la van despertar els sorolls d'uns motors. Durant un breu instant, s'havia pensat que encara continuava a la ciutat, vivint al costat d'aquella carretera que sempre la desvetllava. L'habitació era completament grisa; els núvols tapaven el cel i no deixaven entrar la claror a la cambra, que era freda.

Es va posar l'anorac i les botes, i va baixar les escales. La mare no hi era. S'adonà que la porta de la casa estava entreoberta, i les sabates de la mare, que acostumava a deixar a l'entrada, no hi eren.

Va sortir a fora i, primer, va veure-la a ella, plantada davant de l'entrada de la parcel·la on vivien, amb la mirada fixa cap endavant. Després, va veure el camí. Una renglera d'arbres flanquejaven, per les dues bandes, una tira de terra erma que tallava el bosc per la meitat. Va resseguir-lo amb la mirada i, ben lluny, va veure una cerimònia de grues, tractors, i d'altres vehicles que mai no havia vist abans, que desfilava en direcció cap a la ciutat.

Quan va veure-la allà, la mare s'hi va acostar. La nena va girar-se cap a ella i li va clavar la mirada als ulls. En aquell moment, la mare es va aturar. La cara de la nena

era de menyspreu. L'odi li desfigurava les faccions. Comprengué, en aquell instant, que la nena havia deixat de ser filla seva.

Va arrencar a córrer darrere de les grues. Dels ulls li brollaven un fluir de llàgrimes que queien sobre la terra eixuta. El soroll de les botes quan corria ja no era el de fulles enfangades; era un so mecànic i monòton, idèntic a cada passa. Tenia les cames adolorides de córrer, però el cor li implorava saber si la casa de l'home del bosc seguia dempeus. Darrere seu, sentia com la mare la seguia mentre li cridava que tornés a casa. Però no podia girar cua.

Exhausta, va arribar al mig del bosc. Una fossa immensa i profunda havia substituït l'arbre. Amb l'ai al cor, va córrer cap a dins. Quan va ser-hi al mig, es va posar de genolls i, tal com havia fet dies enrere, es va posar a gratar la terra amb desesperació. Aquest cop, però, no va passar res. Cap herba exòtica no va créixer del sòl, cap arrel no se la va endur ben lluny.

La mare se la mirava des de fora del clot i li demanava que tornés amb ella. Però la nena ja no la sentia. De fet, ja no sentia res. Es va adonar que no notava les ferides de les mans amb què feia estona que escarbava la terra. Es va posar dempeus i va veure la figura de la mare, que baixava a buscar-la mentre articulava paraules amb els llavis, però la nena ja no les sentia. Va mirar els arbres dels voltants, que s'anaven tornant borrosos i difusos, tot confluint en una massa indistingible de verd.

La mare es feia creus del que veia. Els braços de la nena es van alçar i els dos peus es van separar. La seva pell de porcellana es va començar a esquarterar; unes escletxes marronoses li fragmentaven les cames i començaven a estendre-se-li per tot el cos. Els braços i els dits se li allargaven cap al cel d'una forma sobrehumana. Els cabells, suspesos en l'aire, s'entrellaçaven tot formant sanefes i adoptant un color verd llampant.

Ja no se li distingien les extremitats: les cames eren arrels que la clavaven a terra i els braços es bifurcaven sense parar en branques i branquillons.

Ja no distingia la seva filla, perquè havia esdevingut filla del bosc.

Un pesat entorpiment li envaeix els membres, els seus pits delicats comencen a ser envoltats per una fina escorça, els seus cabells creixen transformant-se en fulles, els seus braços en branques; els peus, suava tan àgils, queden fixats a terra, convertits en arrels immòbils, el seu cap esdevé una copa d'arbre.¹

¹ Fragment d'*El mite d'Apol·lo i Dafne*, d'Ovidi (recuperat de gencat.cat)